

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/3/2019
Identifikačné číslo spisu:	2016898262
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2016898262.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Františka Moznera a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvineného R. D., v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, na neverejnom zasadnutí konanom 23. apríla 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2016, sp. zn. 5 Urto 8/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 27. septembra 2016, sp. zn. 3Ntc/18/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. D. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 27. septembra 2016, sp. zn. 3Ntc/18/2016, bolo rozhodnuté o tom, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) sa uznáva rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 26. novembra 2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62, v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 3. marca 2016, sp. zn. 18Bs 19/16z, ktorým bol R. D., nar. XX. X. XXXX v B., občan Slovenskej republiky, bytom W. ul. XX, N., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Korneuburg, uznaný za vinného zo spáchania trestného činu závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny podľa § 127, § 128 ods. 1 bod 4, § 129 bod 1 a 2, § 130 2., 3. a 4. prípad, § 15 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, za ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, a nariaďuje sa na území Slovenskej republiky vykonať zvyšok uvedeného trestu odňatia slobody, a to podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona (Slovenskej republiky) v ústave so stredným stupňom stráženia.

Proti vyššie označenému prvostupňovému rozsudku podal R. D. odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 10. novembra 2016, sp. zn. 5 Urto 8/2016, podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietol.

Dňa 19. februára 2019 bolo Krajského súdu v Trnave doručené dovolanie obvineného R. D., podané prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Michala Kruteka, smerujúce proti obom naposledy označeným rozhodnutiam, keď ako dovolacie dôvody boli označené dôvody uvedené pod písm. f) („trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje“), písm. g) („rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“), písm. h) („bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa“) a písm. i) („rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“) § 371 ods. 1 Tr. por.

Ak ide o bližšie vecné odôvodnenie vyššie uvedených (formálne) uplatnených dôvodov dovolania: Obvinený v prvom rade naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. f) a písm. g) Tr. por. vidí v tom, že nikdy nesúhlasil s výkonom zvyšku trestu v Slovenskej republike, a to napriek tomu, že sa v príslušnom súdnom spise a napadnutom rozsudku Krajského súdu v Trnave predmetná skutočnosť opakovane uvádza.

Pokiaľ ide o uplatnené zvyšné dva dovolacie dôvody, a teda dôvody uvedené pod písm. h) a i) § 371 ods. 1 Tr. por., v tejto súvislosti upozornil, že Krajinským súdom Korneuburg bol odsúdený za krádež vlámaním, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, pričom však pri správnej kvalifikácii jeho konania podľa Trestného zákona Slovenskej republiky - konkrétne podľa § 212 ods. 2 písm. a) by mu hrozil trest odňatia slobody len do 2 rokov. Kvalifikácia jeho konania podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona (s trestnou sadzbou odňatia slobody od 3 do 10 rokov), použitá Krajským súdom v Trnave a najvyšším súdom, je podľa jeho názoru nesprávna z dôvodu, že rovnako, ako sa ukladá trest podľa zákona pre páchatel'a priaznivejšieho, mala byť zvolená tiež taká kvalifikácia skutku, ktorá nekvalifikuje čin ako zločin s hornou hranicou trestnej sadzby 10 rokov, ale len 2 roky. Uvedenú námietku uzavrel dovolateľ konštatovaním, že v prípade, ak by bolo jeho konanie správne kvalifikované podľa slovenského Trestného zákona, nebolo by možné rozhodnúť o vykonaní trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov (keďže za totožný skutok by u nás bolo možné uložiť trest odňatia slobody do 2 rokov).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolateľ napokon zdôvodnil tiež skutočnosťou, že napadnutými rozhodnutiami bol namiesto I. stupňa stráženie nesprávne zaradený do II. stupňa stráženia, keďže zo strany rakúskych súdov nebol zaradený do prísnejšieho stupňa stráženia - v danom smere potom citoval názor najvyššieho súdu, uvedený v jeho rozsudku z 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013.

S ohľadom na vyššie uvedené obvinený R. D. preto záverom podaného dovolania navrhol, aby najvyšší súd ako súd dovolací obe napadnuté rozhodnutia zrušil a vec prikázal Krajskému súdu v Trnave na opätovné prekovanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor Krajského súdu v Trnave s tým, že s daným vyjadrením bola následne oboznámená aj obhajoba.

Čo sa pritom týka obsahu samotného vyjadrenia, v tomto prokurátor uviedol, že uznávacie konanie bol vedené v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, pričom skutočnosti uvádzané v dovolaní boli obvineným namietané aj v odvolacom konaní, keď sa s týmito odvolací súd podrobne a jasne vysporiadal. Prokurátor má za to, že napadnuté rozhodnutia sú zákonné a spravodlivé, a s poukazom na to preto najvyššiemu súdu navrhol, aby podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. (pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Tr. por.) odmietol

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. a), písm. b), alebo písm. d) až písm. f) Tr. por.]. Zároveň však zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por., a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Pokiaľ ide potom o viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

Špecificky, s ohľadom na dovolanie obvineného R. D., pritom považuje za potrebné dovolací súd poukázať tiež na uznesenie najvyššieho súdu z 20. apríla 2016, sp. zn. 1 TdoV 16/2015, publikované pod R 3/2017, v zmysle záverov ktorého je dovolanie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. h) Tr. por. prípustné proti rozsudku a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zamietol odvolanie proti rozsudku, pričom zákon nerozlišuje, či ide o rozsudok vydaný (vyhlásený) v konaní podľa tretej časti Trestného poriadku (po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní), alebo rozsudok uznávací (konanie podľa tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku alebo podľa zákona č. 549/2011 Z. z. v znení zákona č. 344/2012 Z. z.).

Aj napriek špecifickému charakteru uznávacieho konania je teda ústavne konformný záver, že dovolanie je prípustné aj proti rozsudku vydanému v uznávacom konaní a proti uzneseniu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti uznávaciemu rozsudku. Pre úspešnosť dovolania však musia byť splnené podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por. a naplnený dovolací dôvod uvedený v § 371 Tr. por., viažuci sa na uznávacie konanie alebo na rozhodnutie slovenského súdu, ktorý rozhodoval o uznaní (nejde teda o prieskum uznávaného rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo).

In concreto, pokiaľ ide potom o jednotlivé obvineným R. D. uplatnené výhrady:

Ako prvé obvinený v podanom dovolaní poukázal na nedostatok jeho súhlasu s výkonom zvyšku trestu v Slovenskej republike, keď ale napriek uvedenému sa (o. i.) v napadnutom rozsudku Krajského súdu v Trnave má jeho danosť konštatovať.

Vychádzajúc z už skôr zdôrazňovanej viazanosti dovolacieho súdu uplatnenými vecnými námietkami a nie ich subsumpciou pod jednotlivé (formálne) právne dôvody je potrebné vyhodnotiť predmetnú námietku ako neopodstatnenú, a to konkrétne z toho dôvodu, že v posudzovanej veci sa žiadny súhlas obvineného s odovzdaním výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho štátu (t. j. Slovenskej republiky) nevyžadoval.

Obvinený je totiž štátnym občanom Slovenskej republiky, keď na území tejto má zároveň tiež (obvyklý) pobyt - k tomu viď predovšetkým čl. 6 bod 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na

účely ich výkonu v Európskej únii v platnom znení, tiež § 2, § 16 ods. 1 písm. g) a § 6 ods. 3 písm. a) [s odkazom na odsek 1 písm. a)] per analogiam zákona č. 549/2011 Z. z.

Vo vzťahu k pobytu obvineného R. D. na území Slovenskej republiky je žiaduce tiež bližšie uviesť, že z výpisu REGOB jednak vyplýva, že menovaný má od 18. novembra 2009 (formálne) evidovaný ako trvalý pobyt obec M. [v zmysle § 3 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. sa pod obvyklým pobytom rozumie buď trvalý alebo prechodný pobyt], keď však ale súčasne tento sám uviedol ako miesto svojho pobytu ul. W. č. XX, XXX XX N. (k tomu viď predovšetkým zápisnica spísaná s obvineným dňa 8. júna 2016 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Sonnberg, nachádzajúca sa na č. l. 23 a nasl. spisu).

Ak ide o odôvodnenia napadnutých rozhodnutí (ktoré treba vnímať komplexne), už na danom mieste sa žiada uviesť, že tieto sú značne formálne a „nedostatočné“, keď naposledy zmieňovaným okolnostiam sa v nich nevenuje prakticky žiadna pozornosť (tu však nemožno nepodotknúť taktiež to, že ani samotný obvinený ani raz v pôvodnom konaní neargumentoval tak, ako teraz v podanom dovolaní). Dovolaciemu súdu potom nedá v tejto súvislosti tiež nepoznamenať, že práve uvedený „nedostatok“ odôvodnenia (v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. však dovolanie len proti samotnému odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné) je s najväčšou pravdepodobnosťou príčinou nielen „predloženia“ aktuálne rozoberanej dovolacej námietky, ale tiež - ako to bude zjavné z neskôr uvedeného - príčinou podania dovolania vo všeobecnosti.

Z hľadiska relevantného argumentačného „doplnenia“, vykonaného zo strany dovolacieho súdu a uvedeného vyššie, je napokon potrebné z hľadiska komplexnosti (nad rozsah podaného dovolania) poukázať i na to, že „oba“ pobyty obvineného - teda formálny trvalý pobyt ako i ním nahlásený „reálny“ pobyt - sú v obvode Krajského súdu Trnava, a teda z ohľadom na § 12 ods. 1 veta prvá zákona č. 549/2011 Z. z. s prihliadnutím na § 3 písm. g) uvedeného zákona bol menovaný krajský súd súdom príslušným na konanie v danej veci - ako súd prvostupňový.

Tiež potom konajúcimi súdmi žiadnym spôsobom nereflektovaný zákonom požadovaný obvyklý pobyt (vo výroku prvostupňového rozsudku sa „len“ ako jeden z identifikačných údajov pri mene obvineného uvádza ním uvedený pobyt, t. j. nie trvalý pobyt) je jednou zo zákonných podmienok uznania a výkonu rozhodnutia - viď k tomu konkrétne § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. - ktorá teda v posudzovanej veci splnená bola.

Záverom k predmetnej „prvej“ námietke obvineného už len toľko, že s ohľadom na v úvode konštatovanú nedôvodnosť samotnej vecnej podstaty námietky (ktorá je rozhodujúca z pohľadu záverov dovolacieho súdu) je v danej veci následne úplne irelevantné riešiť jednak to, či v skutočnosti obvinený nejaký súhlas dal alebo naopak, ako i to, pod ktorý (a či vôbec) z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania uvedených v odseku 1 § 371 Tr. por. by táto bola - v prípade jej opodstatnenosti - potencionálne subsumovateľná.

Pokiaľ ide o druhú námietku dovolateľa (je možné vnímať v tejto súvislosti namietané skutočnosti v súhrne, ako jednu námietku), táto spočívala v podstate v poukaze na údajne nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho konania podľa slovenského Trestného zákona, s odkazom na čo následne odvíjal potom tiež tú skutočnosť (druhotná, bezprostredne závislá od zodpovedania prvej), že jemu uznaný trest je „nad rozsah“ toho, čo by mu bolo možné uložiť - pri správnej právnej kvalifikácii - podľa už zmieňovaného „nášho“ Trestného zákona.

V prvom rade dovolací súd uvádza, že odôvodnenie oboch napadnutých rozhodnutí je i v danom smere (ako už aj bolo naznačené vyššie) absolútne nedostatočné, keď v prvostupňovom rozsudku k tomu nenájdeme ani zmienku, pričom odvolací súd - vzhľadom na odvoláciu námietku obvineného - potom k tomu len stroho uviedol, že v zmysle stanoviska Tpj 78/2011 by konanie obvineného podľa Trestného zákona Slovenskej republiky bolo právne kvalifikované ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) s poukazom na § 138 písm. e) s trestnou sadzbou od 3 do 10 rokov.

Opäť je teda potrebné pre vysporiadanie sa s danou námietkou argumentačné doplnenie (nahradenie nedostatku odôvodnenia napadnutých rozhodnutí) zo strany dovolacieho súdu, keď však v závere je najdôležitejšia tá okolnosť, že ani daná námietka nie je opodstatnená, a síce z nižšie podrobne uvedených dôvodov.

Relevantné konanie obvineného R. D., za ktoré bol odsúdený príslušnými rakúskymi súdmi, spočívalo v tom, že

menovaný obvinený spolu s oddelene stíhanými osobami Y. U. a B. N. ako spolupáchateľ a ako člen organizovanej skupiny za súčinnosti iného člena tejto skupiny nižšie uvedeným osobám odcudzil nižšie uvedené cudzie hnutelné veci, pričom odcudzené hnutelné veci mali celkovú hodnotu cca 20.637 eur, teda hodnotu nad 3.000 eur, avšak nie nad 50.000 eur, a to za účelom, že sa ich privlastnením neoprávnenne obohatí a s tým úmyslom, že si opakovaným vykonávaním krádeží vlámaním s korisťou zakaždým v hodnote nad 3.000 eur zabezpečí pravidelný príjem, a to tak, že vlámaním

I./ odcudzil

a/ dňa 23. apríla 2015 v XXXX C. pani W. B. šperky, hodiny, prenosný počítač, digitálny fotoaparát, mince a hotovosť v celkovej hodnote 3.850 eur, a to tým, že vylomili uzamknuté vchodové dvere od garáže, pričom B. N. bol len vodičom;

b/ dňa 21. apríla 2015 v C. pánovi W. R. šperky, elektroniku, mince, albumy s poštovými známkami a hotovosť v celkovej hodnote cca 5.400 eur, a to tým, že vylomili dvere od terasy a uzamknutú zásuvku písacieho stola;

c/ dňa 14. septembra 2015 vo E. C. pánovi X. S. hotovosť, šperky a elektroniku v celkovej hodnote cca 11.387 eur, a to tým, že vylomili dvere od terasy;

II/ sa pokúsili odcudziť dňa 1. apríla 2015 v V. pani I. Q. veci, a to tým, že sa pokúsili vylomiť dvere od terasy, pričom boli obeťou prichytení pri čine.

Treba zdôrazniť, že daný skutok (ide o úradný, „trochu krkolomný“ preklad) sa neuvádza ani v jednom z napadnutých rozhodnutí, a to nie že vo výrokovej časti (uznávacieho rozsudku), ale ani len v odôvodnení.

Ako ďalšie v poradí je (bolo) potrebné uviesť skutočnosť, že keďže v posudzovanej veci nešlo o žiadny z tzv. „katalógových resp. kategorizovaných trestných činov“ - § 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. (ide o vybranú kategóriu trestných činov, pri ktorých sa neposudzuje splnenie podmienky obojstrannej trestnosti), bolo nevyhnutné - pre záver o uznaní a vykonaní rozhodnutia rakúskych súdov v Slovenskej republike - predchádzajúce zisťovanie podmienky obojstrannej trestnosti. Teda, či skutok, pre ktorý bolo „uznávané“ rozhodnutie vydané, je trestným činom (nielen podľa právneho poriadku štátu pôvodu, ale) aj podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu - Slovenskej republiky.

Ak ide potom o samotnú právnu kvalifikáciu konania obvineného podľa slovenského Trestného zákona:

§ 14 Trestného zákona:

„(1) Pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

(2) Pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin. (...)“

§ 20 Trestného zákona: „Ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatelov (spolupáchateľia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.“

§ 122 Trestného zákona:

„(...) (4) Trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou.

(5) trestný čin je spáchaný v obydlí, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydľia

uzavreté. (...)

(10) Za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky. (...)

§ 125 ods. 1 Trestného zákona: „Škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.“

§ 138 Trestného zákona: „Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu (...)

e) vlámaním, (...)

i) organizovanou skupinou, alebo

j) na viacerých osobách.“

§ 194 Trestného zákona (Porušovanie domovej slobody):

„(1) Kto neoprávnene vnikne do obydľia iného alebo tam neoprávnene zotrvať, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

b) prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu,

c) najmenej s dvoma osobami, alebo

d) z osobitného motívu.

(3) Odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) voči chránenej osobe, alebo

b) ako člen nebezpečného zoskupenia.“

§ 212 Trestného zákona (Krádež):

„(1) Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

a) čin spácha vlámaním,

b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,

c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,

d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,

e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo

f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

(3) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) a spôsobí ním väčšiu škodu,

b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo

c) z osobitného motívu.

(4) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) a spôsobí ním značnú škodu,

b) závažnejším spôsobom konania,

c) na mieste požívajúcom pietu alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,

d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu, alebo

e) tým, že taký čin zorganizuje.

(5) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu,

b) ako člen nebezpečného zoskupenia, alebo

c) za krízovej situácie.“

V súvislosti s kvalifikáciou dotknutého konania obvineného R. D. podľa právneho poriadku Slovenskej republiky poukazuje dovolací súd tiež na dve stanoviská trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 116/2012, R 11/2015, v zmysle ktorých (ide o tzv. právne vety):

I. Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát trestného činu.

II. Ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona).

III. Ak je jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov podľa znakov ich základných skutkových podstát možný, avšak tá istá okolnosť podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby duplicitne, bude táto okolnosť v rámci súbežnej kvalifikácie činu použitá ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii toho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia trestná sadzba oproti inej konkurujúcej sadzbe, resp. ustanoveniu. Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie trestného činu (R 116/2012).

I. Trestný čin porušovania domovej slobody v ustanovení § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona predpokladá taký spôsob prekonania prekážky, ktorej účelom je zabránenie vniknutiu do obydlia, ktorý nenaplnia znaky vlámania podľa § 122 ods. 4 Trestného zákona. Ak forma prekonania prekážky, ktorá bráni vniknutiu do obydlia, je subsumovateľná pod pojem „vlámanie“ podľa § 122 ods. 4 Trestného zákona, ide o trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, t. j. spáchanie činu závažnejším spôsobom konania [vlámanie - § 138 písm. e) Trestného zákona].

II. Jednočinný súbeh trestných činov krádeže podľa § 212 Trestného zákona a porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona je možný vzhľadom na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov. Ak bol čin spáchaný vlámaním a tento znak je jednak zákonným znakom (znakom základnej skutkovej podstaty) jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov a jednak okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby u druhého z týchto trestných činov, použije sa dotknutá skutočnosť (vlámanie) len raz, a to v rámci právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája použitie prísnejšej trestnej sadzby. Prísnejšia trestná sadzba je v tomto prípade determinantom vzťahu špeciality a teda výberu právnej kvalifikácie činu buď ako jednočinného súbehu trestných činov, alebo použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu.

Ak je znak vlámania okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby pri právnej kvalifikácii oboch jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov, použije sa rovnako len raz, a to ako súčasť právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája prísnejšiu trestnosť činu (vzťah špeciality ako hmotnoprávny prejav zásady *ne bis in idem*) (R 11/2015).

Dovolací súd s prihliadnutím na uvedené konštatuje, že vyššie citovaný (v danom prípade relevantný) skutok je trestný aj podľa slovenského právneho poriadku, keď by bol konkrétne kvalifikovateľný ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e), písm. i) a písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona.

Spolupáchateľstvo (§ 20 Trestného zákona) je tu pohlcované páchaním činu organizovanou skupinou [§ 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona]; rovnako má tento znak (vo vzťahu k tej istej skutkovej okolnosti) kvalifikačnú prednosť oproti znaku „najmenej s dvoma osobami“ v zmysle § 194 ods. 2 písm. c) Trestného zákona - ide o špecifickú súčinnosť najmenej troch osôb a užšiu subkategóriu oproti ostatne citovanému kvalifikačnému pojmu (a bez ohľadu na to by išlo o prednosť prísnejšej trestnosti podľa sadzby § 212 ods. 4 Trestného zákona, ako je uvedené vyššie - R 116/2012 - III.).

K elementárnej podstate námietky je možné jednoduchým vyjadrením povedať, že krádež vlámaním je podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona trestným činom aj pod hodnotou malej škody (viac než 266 eur), od tejto hodnoty, pri malej a väčšej škode, už je (aj pri týmto rozhodnutí dotknutej právnej kvalifikácii) spojenie škody a vlámania trestné so sadzbou tri roky až desať rokov v zmysle § 212 ods. 4 [písm. b)] Trestného zákona (rovnako ako spojenie škody a ktoréhokoľvek iného druhu závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 Trestného zákona) a sadzbu päť rokov až dvanásť rokov vyvoláva až hodnota škody veľkého rozsahu [najmenej 133 000 eur - § 212 ods. 5 písm. a) Trestného zákona].

Za zmieňované trestné činy by bolo pritom možné obvineného potrestať trestom odňatia slobody v zákonom stanovenom rozpätí 3 až 10 rokov (viď k tomu § 212 ods. 4 Trestného zákona), keď je v tejto súvislosti potrebné poukázať i na (predovšetkým) vetu prvú § 41 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorej „ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.“

Záverom k tomu je nevyhnutné uviesť už iba toľko, že je teda zjavné, že ani v danom ohľade nemožno konštatovať opodstatnenosť dovolacej argumentácie obvineného, resp. teda naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov, keď pre uvedenú konštatáciu dovolacieho súdu je rozhodujúce to, že dotknutý skutok spĺňa podmienku obojstrannej trestnosti (konkrétne právna kvalifikácia podľa slovenského právneho poriadku je uvedená vyššie a je odlišná od tej, ktorú uviedol odvolací súd, ako i tej, ktorej sa domáhal samotný obvinený), pričom podľa slovenského Trestného zákona by dovolateľovi za jeho spáchanie hrozil trest odňatia slobody vo výmere od 3 do 10 rokov, čo znamená, že rakúskymi súdmi mu uložený a dovolaním napadnutými rozhodnutiami následne uznaný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov je jednak prípustným druhom trestu a jednak tiež trestom v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Alebo inak - „slovami“ zákona č. 549/2011 Z. z. - trestná sankcia uložená uznaným rozsudkom je zlučiteľná a jej trvanie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky (viď k tomu § 17 ods. 2 a 3 ostatne označeného zákona).

Napokon posledná („tretia“) námietka dovolateľa smerovala k jeho zaradeniu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, keď mal - zjednodušene povedané - za to, že konajúce slovenské súdy ho mali zaradiť do „miernejšieho“ stupňa stráženia.

K tomu najskôr nedá dovolaciemu súdu len pre upresnenie nepoukázať na malý formálny nedostatok spočívajúci v tom, že obvinený v podanom dovolaní hovorí o I. a II. stupni stráženia, ktoré však boli

„vlastné“ zaradovaniu do výkonu podľa starého Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb.). Aktuálne účinný Trestný zákon už rozoznáva minimálny, stredný a maximálny stupeň stráženia. Obsah námietky je však samozrejme celkom jasný, a teda, že podľa názoru dovolateľa mal byť tento zaradený namiesto strednému stupňa stráženia do minimálneho stupňa stráženia.

Obvinený zmieňuje v danej súvislosti i rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, keď dovolací súd k tomu navyše poznamenáva tú okolnosť, že tento bol aj uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 122/2014, pričom z neho vyplýva nasledovné:

Výrok rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v rámci rozhodovania o uznaní a výkone rozhodnutia cudzieho štátu, ktorý zaraďuje odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, je uplatnením diferenciačného princípu zaradenia odsúdeného na výkon tohto trestu na pomery výkonu trestu v Slovenskej republike a nie je prejavom nezlučiteľnosti rozhodnutia cudzieho štátu s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia, však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii.

S výnimkou citovanej právnej vety je z hľadiska „správneho“ zaradzovania do príslušného stupňa stráženia potom žiaduce poukázať i na časť z odôvodnenia samotného „podkladového“ rozhodnutia, a síce tú, kde najvyšší súd uvádza:

„Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. podporne vo vzťahu k tomuto zákonu odkazuje na použitie Trestného poriadku, nemá však priamu nadväznosť na aplikáciu ustanovení Trestného zákona, ktorý ako hmotnoprávny predpis upravuje zaradenie odsúdeného na trest odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s príslušným stupňom stráženia. Trestný zákon nemá osobitné ustanovenie pre zaradenie odsúdeného na výkon trestu pre prípad, akým je i trestná vec R. H., kedy rozhodnutia súdov Slovenskej republiky majú v čo najväčšej miere zodpovedať uloženej trestnej sankcii (cudzieho rozhodnutia), avšak bez priamej aplikácie kritérií a podmienok stanovenými ustanoveniami § 48 ods. 2 písm. a) alebo písm. b) a § 48 ods. 3 písm. a) alebo písm. b) Trestného zákona (resp. § 117 Trestného zákona u mladistvých). Preto takto pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody, doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 (...) Trestného zákona, musí v použití týchto ustanovení odrážať iba ich znenie o zaradení do príslušného stupňa stráženia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v týchto ustanoveniach s príslušným stupňom stráženia, pretože opak, použitie týchto kritérií ako neoddeliteľnej časti zaradenia odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, by popieralo všetky princípy aplikované v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu, vychádzajúce z prispôsobenia pôvodného rozhodnutia (cudzieho) súdu, prejdúceho vývojom postavenia odsúdeného v rámci výkonu trestu, na čo najväčšiu mieru jeho identity na pomery výkonu trestu v Slovenskej republike na základe pretransponovaného rozhodnutia súdmi Slovenskej republiky.“

Odhliadnuc od uvedeného (teda odhliadnuc od záverov vyplývajúcich z vyššie uvedeného judikátu a ich prípadného neaplikovania, resp. neriadenia sa nimi v posudzovanej veci) však platí, že otázka „správnosti“ zaradenia do toho - ktorého ústavu na výkon trestu je mimo rozsahu prieskumu dovolacieho súdu (pokiaľ koná len na podklade dovolania obvineného), keďže takéto zaradenie je imanentnou súčasťou výroku o treste.

Výrok o treste je napadnuteľný buď len „cez“ dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. (ide o špeciálny „hmotnoprávny“ dôvod vzťahujúci sa k výroku o treste), alebo taký efekt možno dosiahnuť tiež prostredníctvom dovolacieho dôvodu uvedeného pod písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. (ide o všeobecný „hmotnoprávny“ dôvod, vyvolávajúci zrušenie výroku o treste, ak tento výrok nemôže

obstáť v dôsledku kvalifikačnej chybnosti samotného výroku o vine - bližšie viď k tomu R 5/2011). Namietané zaradenie do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody však nie je subsumovateľné ani pod jeden z uvedených dovolacích dôvodov.

V sprostredkovanej súvislosti potom zrušenie výroku o treste vyvoláva každé zrušenie výroku o vine (§ 386 ods. 2 Tr. por.), čo však tiež nie je, vo vyššie popísaných súvislostiach, aktuálne.

Daný záver je pritom v súlade s už v úvode daného rozhodnutia konštatovaným, a síce, že nie každé pochybenie (porušenie zákona) je namietateľné v dovolaní, keď konštrukcia dovolacích dôvodov je v súlade s výnimočnosťou tohto inštitútu ako jedného z mimoriadnych opravných prostriedkov. Zaradenie do podľa názoru obvineného nesprávneho stupňa stráženia mohol tento namietat' v rámci odvolacieho konania, ktorú možnosť však nevyužil, a preto aj s prihliadnutím na súvisiaci záver dovolacieho súdu vo vzťahu k tejto námietke zostáva obvinenému „už len možnosť“ prípadného preradenie do miernejšieho stupňa stráženia v súlade s § 9 (Zmena spôsobu výkonu trestu) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, tiež s poukazom na § 411 Tr. por.

Ako je teda zrejmé z vyššie uvedeného, najvyšší súd nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej z uplatnených dovolacích námietok z hľadiska ich možného podradenia pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.